

3. szám.
Máj. 21-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Eyharmadra, azaz máj.—aug. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** uj pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál.
Kiadó-hivatal : Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

MAGYAR FILISZTER DAL.

Jó minékünk itten lagnunk
Itten a világ-közepén!
Oh mi békés, csöndes népek :
Elyhu Burrit báránykái :
Ártatlankák és szelidkék
Kik szeretjük a nyugalmat,
A jól füstölő pipát
S a vendéget is, ha nem
Ablakon át tör be hozzánk.
És a jó cigányzenét,
És a délutáni alvást,
S annak édes álmait.
Jó minékünk itten lagnunk!

Künn a nagy kerek világban
Rosz szél fúj és mennydörög.
Ágyú bömböl, puska roppan,
Kardok összecseengenek.
A hol máskor czitromot
És narancsot szüretelnek,
Ottan most embert aratnak.
Ozmanok és czernagorczaak
Egymástól azt kérdezik :
„Wie viel ungrisch hat garas?“
Másutt annyi román készül
(Nem tom : ki fizet elő rá?)
Anglia hajóra kel mind.
Vasvillát ragad spanyol
S bikaviadalra készül,

Azon szörnyü bika ellen,
A ki Europa asszonyt
Másodszer hátára vészi.
Még a jámbor. jó, szelid,
Áldott, békés Németország,
A hol máskor minden ember
Doctor volt és philosoph,
Conversations-lexicont irt
És entomológiát:
Most teremtetézni kezd
És egymást biztatja szörnyen,
Hogy ki menjen legelől?
Még a Kárpátok felől is
Úgy fuj a szél, mintha fújnak.
— Oh mi jó nekünk itt lagnunk.

Minden börze tántorog :
Bankárok, kereskedők,
Pénzüzérek, millióсок
Elvesztették a fejük,
És mi annál is becsesb,
Elveszték a ládakulesot.
Hernyó, sáska, a mi máskor
Füvel és falombbal élt,
Most a papirosnak állt,
Azzal él, azt rágja mind.
A kinek sok pénze van
Jajgat, hogy hová tegye?
A kinek meg nincs, azon

 Valamint az 1858-ki, ugy f. évi teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Magyar ember is tud valamit!

Szücs Mihály uramat ismerjük nevérol, mert minden újságban szokott jászági leveleket írni — tudtán kívül. A minap itt járván Pesten, a mint legelőször meglátja a telegráfot, azt mondja rá: „nem jól van az! nem úgy kellett volna azt csinálni! hiba van ebben!”

„Mi hiba van benne Szücs Mihály uram!”

„Hát az a hiba, hogy nem kellett volna azt a drótot az üvegek körül tekergetni, mert így valahányat rántanak a dróton, mindig megrázza a póznákat, hanem keresztül kellett volna a póznákat fúrni, úgy húzni át rajtuk a sodronyt, akkor rángathatnák aztán minden vesze telem nélkül. No majd megmutatom én otthon, hogy jobban értek hozzá, csak menjünk haza.”

És szerencsésen ki is vitte tervét; levén tudnillik neki Jászberényben bormérési hivatala, mely hátul a kertben kuglizó intézettel vagyon összekötve, e kettőt oly czélszerű módon kötö össze saját találmányu táv-irda-huzallal, hogy póznákat ásatott le végig a háztul a tekéző bureauig, azokon két sodronyt húzott keresztül, a sodronyok végére csengetyüket erősített meg, egy vékonyabb és egy vastagabb hangút, s most aztán, mikor az érdemes vendégeknek ser kell, megrántják a vékonyabb hangú telegráfot, mikor pedig bor kell, akkor a vastagabbat; s a telegrafi depeche mindig szól világosan és érthetően, nem úgy, mint a hirlapoké, a mikből tegnap csak azt nem lehetett tisztán kivenni, hogy a francziák hagyták-e el Bobbiót, vagy Bobbio hagyta el a francziákat?

Béka adomák.

Miért ne lehetnének adomák a békákról is? Lásunk egy párt.

1. Hogy térítették tévutra az X-i fazekasmestert a békák?

X-en igen nagy divatban vannak ezek a kedves állatok, úgy árulják őket a piacon, mint a ludfertályt, szépen megtisztítva, kirakva a kosár fenekére; az emberek megeszik, hogy — válják egészségükre!

Egyszer a fazekasmestert elhitta a komája béka-vendégségre: a fazekasnak kedvencz étele volt ez nagyon, hozzá is látott nagyon, aztán ivott is rá bort igen nagyon.

Már egyért azért ivott rá olyan igen sok bort, mert a béka szeret úszni, másért azért, hogy az embernek az ital verje ki a fejéből, hogy mit evett? mert már hiszen jó lehet az nagyon, de már azért ő csak még is béka.

Késő este aztán, a mint tántorogna hazafelé, nem jól kalkulálta ki a lábai rakását, beledült egy csunya sáros pocsolyába; abból még is csak kiszabadult valami nagy bajjal s valahára hazatalált.

A felesége látja ezt a kívül belül elázott állapotot, s elkezd lármázni: — kend már megint részeg volt, s beleesett a tócsába.

— Asszony, hallgass! ne sértegezz! tudd meg, én nem vagyok részeg, hanem sok békát vettem magamhoz; s a mint eljöttem a tócsa mellett, meghallották társaikat kuruttyolni; oda akartak ugrani hozzájuk; aztán én is velük ugrottam.

2. Hogy csapá földhöz a tiszteletes asszonyom a békákat?

Ugyanabban a békaszerető helységben új tiszteletes úr telepedvén meg, éltes anyjával, a mint egy napon az öreg tiszteletes asszony kinézne az ablakon, lát egy azon menő embert, a ki összefogott kendőben vitt valamit; kérdé tőle, hogy mit visz? Felelnek rá: „békát.” Tisztelendő asszonyomnak egész teste lüdbörré vált e szóra. Jaj, hogy nyúlhatnak hozzá. „Nagyon jó az pedig.” Az említett ember abban a nyomban jön vissza hazulról, s hoz megint szépen összefogott kendőben husz tojást a tiszteletes asszonynak. Azt épen a konyhában találja s nyújtja neki; a nagyasszony, kinek képzelődését még mindig az átkozott béka feküdte meg, azt vélvén, hogy most még neki is azt hozott, nagyott sikolt, kikapja az ember kezéből a kendőbe kötött izét s kihajítja az udvar közepére.

Persze, hogy abból aztán nem lett többé sem tojás, sem béka?

No még csak egy béka-históriát!

Valami tudósos társaságban (nem tudóstársaságban) egy philantrop, a kinek nem volt épen egyéb gondja, a fölötti aggodalmát fejezé ki, hogy mi lesz például a szabólegényekből, ha a varrógépek divatba jönnek? mi lesz a festőkölha, a photographia mind elfoglalja a tért, a takácsokból a szövöszekek miatt, és más derék emberekből, a kikre időjártával nem talál majd szükség lenni.

— Oh jó uram, nem vesznek azok el: — vigasztalá őt meg egy jámbor lelkipásztor; — lássa ön: itt a Tisza mellett volt évek előtt egy nagy mocsár; abban lakott sok millió béka; később a mocsár lecsapolásához fogtak; biz ez a békáknak nem tetszett; de már azért csak még is lecsapolták. Most ott száraz föld van; hanem én azért is holt békát sem láttam rajta.

Tisztválasztás.

Az uradalom nagyjai tisztválasztásra jöttek össze, legtöbben pedig V... y urat, mint a legszorgalmasabbat és leghivebbet ajánlották a gróf kegyeibe. A gróf pedig e szavakkal fordult a tömeg felé:

— Minthogy legtöbben V... y urat nyilvánították a legszorgalmasabbnak és leghivebbnek, tehát szorgalmatoskodjék ezentúl is írno ki pályáján. Az ispányi állomásra pedig Trázszy urat ezennel kinevezem!

Ebéd után

mikor az ember a szobaleányt akarja megölelni, aztán a rózsabokorba kap bele.

— Jaj te Juczi! de megszárt a *gombostüd!*

Elugrotta, mint a debreczeni csizmadia a szőlőjét.

Úgy volt az, hogy Babos uram szőlőt vásált harmincz bankóforinton; jó homoki szőlőt, a min bor is termett, ha igaz. Kiment tehát, hogy már ő szőlős gazda, megnézni, hogy mit vett? Persze azt még nem tudta, hogy a szőlőbiróság régen meghozta azt a határozatot, mely szerint minden szőlős gazda, miután csekély a gát, tartson rendet és kerüljön az ajtajára, senki pedig a tulajdon gátján át ne merjen ugorni, másoknak rossz példaadás végett, őt bankó forint büntetés terhe alatt; még perszébb, hogy tehát ezt nem tudva Babos uram, választá a legrövidebb utat s átveté magát a gáton. Látta azonban ezt a cselekedet a szőlőpásztor, de nem kiálta rá érte: gondolta magában, majd vissza is fog ez még ugorni.

Babos uram tehát bejárván, a hol a tüske miatt járhatott, s felszedvén a posztóruhájára éktelen mennyiségű koldusdiót, a mit bicsakkal kell kifeszegeni a szőr közül, miután itt amott kiismeré a szőlőplántát a dudva közül s egy keserves szem szőlő kettéharapásával elvá-

solta három napra a fogát, jöve vissza nagyon betelt szívvvel s ugrék megint keresztül a gáton, a hol azt csekélyebbnek találta.

Ekkor aztán megfogá a pásztor.

— Álljon meg kegyelmed. Öt forint a beugrásért, öt forint a kiugrásért, summárum: fizet kegyelmed tiz forintot büntetésbe.

— Én? fizetek? tiz forintot? A mért beugrottam, kiugrottam? No hát várjon kend egy kicsit, majd beugrom még kétszer, visszaugrom kétszer; aztán tartsa meg kend magának a szőlőt.

Eképen hatszor átszökvén a bakháton, szerencsésen elugratta magától a szőlőt; melyből közmondásul maradt minden olyan rossz szőlőre, a mi a gazdájának többé kerül, mint a mennyit behoz, hogy „jó lesz azt elugratni.“

Több kell ész mint erő.

— Mennyiért visz kend engem el a nagy erdei fürdőbe? — kérdezi a lábász a d—i taligást.

— A fürdőbe uram! egy pengőforintért.

A szegény lábindzsinér épen oldalszurásban szenvedvén (azaz tárczáját megütötte a lapos guta), aztán meg ez egyszer nem is akarván gentleman lenni, odább állott. Hanem egy pár nap múlva ismét kérdi a taligást:

— Egy üres hordót mennyiért hoz haza a nagy erdőről?

— Egy huszasért — volt a kedvező válasz.

A politikus varjúöntő (ők mind politikusok) komótosan megfördöve mondja a várakozó taligásnak:

— Ejnye bizony még sem üres az a hordó, (persze hogy nem is volt még hordója sem), de azért megfizetem a huszast.

S ekkor még a taligás sajnálkozott jobban, hogy mint restelli a dolgot, s áldotta, még a hol egy haja szála elhull is az ily jó és ily nagylelkű gavallérnak.

Törvényszéki jelenet.

— Hát kend mért nem jelent meg a határidőre?
Alperes. Beteg voltam, tekintetes uram.

Felperes (közbemordul). *Kutyabaja* volt biz annak tekintetes uram.

— Nem értem?

Felperesi ügyvéd (magyarázni kezdi). Er hat die *Hundekrankheit*.

— Hjuh! menjetek kentek innen e szobából!

Melyik a türhetőbb?

Három jó lovat lopott a zsidó, el is fogták érte még azon a napon, s azt az ítéletet mondta reá a szolgabíró, hogy: „vagy kapjon 50 botot, vagy koplaljon három napig, vagy pedig fizessen 50 forintot.

— Elég tisztességes feltételek, megengedem, hogy kényed, kedved szerint válogass közülök — szólt a bíró a zsidóhoz.

A zsidó meg hányta vetette a dolgot magában, hogy melyik lenne a legtürhetőbb büntetés? Az ötven botot kiállani nehéz dolog, különben is jól ismeri a szolgabíró hajdúját, átkozott csunyán szokott vágni. Az

50 forint sok pénz, annyit nem fizet, inkább koplal három napig, az úgy sem fog kerülni egy krajczárjába sem, aztán meg tisztességesebb is mint a botozás!

Betették a zsidót a *koplalóba*. Kétnapig csak kiállotta nagy kinnal az éhséget, de a harmadik nap már beizent a szolgabíróhoz, hogy eresztesse ki, mert szörnyet hal éhen mingyárt, inkább kiállja az *ötven botot*.

Lekapták a hajduk rögtön, leszorították a fejét meg a lábait, hogy ne viczkádozzék, azután elkezdték, minútára vágni, hogy minden ütés ,vegye be magát jól az illető helyre.

Mikor a negyvenediket elverték rajta, elkezdett könyörögni, hogy ne üssék többet, mert *megfizeti az 50 forintot* inkább.

— Ezt bizony legelőször is megtehetted volna, nem koplaltál volna két napig, meg 40 botot sem vertek volna el rajtad.

— Cshak prhobálgat az ember, *melyik a türhetőbb!*

A színház panorámája julius hónapban előadás alatt.

Ha az operák érdekessége s a közönség részvéte ily barátságos egyetértéssel halad *visszafelé*, a hogy elkezdte.

R é b u s z.

A simplex „c” veszedelmes hatása!!!

A figyelmes természetbúvár előtt felfogott tűnni az a körülmény, hogy a *simplex* „c” betű módnélküli használata mennyire megszokott ártani a hírlapok egészségének. Valahányan ezzel élnek, mind *szűkmellűségéről, praenumerans aszkórrol* panaszkodnak; így a **Magyar Múzeum**, mely csak erős narcoticumokkal bírja paralizálni a C hatását, így volt a **Napkelet**, míg előg jókor be nem látta, hogy a mérges C használatával jó lesz felhagyni; így van a becsülésre méltó **Divat-esarnok**, ki szintén C-vel él, ez a baja volt egy időben a **Magyar Sajtónak**, a mióta felhagyott vele, ez is kiépült, a **Hölgyfutár** is bizonyosan kövérebb volna e veszedelmes szokás nélkül és végre most a jobb sorsra érdemes **Szépirodalmi közlegény***) is arról ad visum-repertumot, hogy neki megártott valami.

Csalhatatlanul a C betű volt, mert hiszen más hibát keresve sem lehetne találni benne; a mit ha chemice és physiologicce analysálunk, igen természetesnek fogunk találni, ugyan is, mit jelent ez a betű C? ez annyit tesz, mint 100, **esupán csak C, = esupán csak 100**. Tehát a kik az *egyes C-hez* fordulnak az *egyes száznál* odább nem vihetik az előfizetők létszámát, mert ezt tiltja annak *occulta kvalitása*. Míg más részről mit jelent a Z? ez annyit tesz a mathesisben, mint „**incognita quantitas**” (ismeretlen mennyiség) tehát a kik a C mellé még Z-t is irnak, azoknak megmérhetetlen mennyiségig szaporodhatnak fel az előfizetők száma.

Q. f. d.

Csata után.

Egy szekéren vitték a sebesült vén huszárt az ujoncz bakancsossal. Amannak a lába volt ellöve, már el is volt vágva még a csatamezőn; most már pipára gyujtva pöfékelt nagy nyugodalmasan; hanem a fiatal katona kétségbe volt esve, ordított, jajveszékelt a hogy tudott.

Nem állhatta már tovább a huszár, rá mordul fél-szájjal (a másik felében a pipa volt).

— Ugyan már nem szégyelsz úgy kiabálni; látod, én koldussá vagyok löve; nincsen lábam, még sem mondom senkinek, hanem *eltitolom*; te meg hogy ordítasz, pedig csak a *kenyeres tarisznýadat* lyukasztotta ki a golyóbis.

Az ártatlannak a toroka volt fültő alatt keresztül löve, a huszár ezt nevezte *kenyeres tarisznýának*.

Az alkú.

Iczig. Khend Jánus, thudja khend Jhánus eljün khend nekem . . . .

Pór. Mennyik neked a . . . majd megmondám mi, Iczik.

*) Ugyan ne csináljon már annyi sajtóhibát édes betűszedő barátom! Szerk.

Iczig. Nem thréfálukh, értsen meg khend, vigyen el khend engem Murgithára vásárra.

Pór. Vagy úgy!? Vigyen el téged az . . . de én nem, hanem elvihet a szekerem; hanem mennyi lesz a költség?

Iczig. Üt . . .

Pór. Kicsoda?

Iczig. Mondhum hügy üt . . .

Pór. Hol üt már no?

Iczig. Ne lúcsoghjik khend annyit khap khend, üt phengü forinthut, meg jó szót.

Pór. Igen! . . . öt pengő forint meg jó szó, az nagyon sovány kereset, nem is szólok rá, 'sten á'gyon meg . . .

Iczig. Hallja khend Janus gazda! no de khendnek adhuk még rá üt itcze thürkőphálinkhát, aztán nem is húz khend irthe semmit, cshupán tizenüt mázsa suvány khis vasat húz khend cshak.

Pór. Iczik! én el nem húzom neked 15 mázsa vasadat, ha még hetvenhétszer soványabb a hét sovány esztendőnél sem; hanem van négy jó lovam, majd elhúzza az, de pálinka legyen elég . . .

Pór (hazatértében találkozik Jakab zsidóval): 'Gyon Isten! hát mikor lesz Pirbe vásár, Jakab?

Jakab. Megmhundanám, de már úgy is thudja khend azt, hanem Murgithán most lesz a szabadság és vigyen el khend nekem thizenüt mházsa künnyü thullat.

Pór. De már Icziket vállaltam felborítani 15 mázsa vassal 5 pftért.

Jak. Cshak van khendnek esze Jhanus, hügy annyi suk nehéz vasat nem húz khend; hanem thudja khend Jhánus a thull, a thull khönnyüsíg — aztán én is megadhum felét az üt phengünek, ezenkívül még schabeskor is khap kked hitelbe phálinkát.

Denique addig szónokolt Jakab rábeszélő pathoszával, hogy János gazda a 15 mázsa szalmásszekérnél nagyobb kiterjedésü tollat az ugyanennyi vas helyett — mi a kocsiderékből sem látszott volna ki — felvállalta, nem is gondolva arra, hogy a toll, ámbátor könnyü légyen is mint Pepita nagysám hajadon korában volt, de belöle egy mázsa mégis csak annyi, mint 100 font vas.

Galiba.

Nyelvészeti furcsaság.

Milyen furcsa az, hogy némely szavak különböző összerakása milyen ellenkező értelmeket von maga után, így például „kendertiló” és nyakkendő” milyen ártatlan dolgok, s ha ragot cserélnek, lesz belőlük „nyaktiló” és „kenderkendő”, a mi kell a mennyikének!

A 2-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Csokoláde.”

Erdélyi adomák.

A . . . helységben élt egy R . . . nevű székely katonára, kit rendtelenségeiért sokat botoztak, de a botozás bizony rajta keveset javított. Azon törte tehát eszét, hogy valamiképp szoktathatná el tisztjeit attól a botozástól, mikor az rajta úgy sem fog, s hogy nem fog, teljességgel el is akarta hitetni az illetőkkel. Ezért egy újabb alkalommal midőn botozták, leborult a padra s életjel nélkül állta ki az ötven botot. Mikor az eljárásnak vége lett sem mozdult. A tiszt a ki verette, megütődött, hogy tán a delinquens meghalt. Szólította s az nem mozdult. Végre feldöföltette s ekkor ez nagy vonatva felnézett, szeméit hosszasan dörgölte — s végre megszólalt:

— Engedjen meg kapitány úr, bizony elaludtam volt.

— Ugyan ha szabad kérdezni: mi lelte lábát reverende? szólítja a visitáló esperes a Firtos alján lakó sántikáló székely papot.

— Hja! ez bizony kenyérrigység eredménye!

— Nem értem, — vizsonzá az esperes.

— Pedig könnyű érteni, mivel csak annyi, hogy a lovam megérzette rajtam a kepéből sült zabkenyeret, s irigységéből tetemesen megruga.

— Urambátyám! így elpusztul, ha gyermeke és rokona nemlétében valami segítségről gazdasága folytatását illetőleg nem gondoskodik; — mért nem házasodik meg?

— Biz én gondolkodom méltóságos öcsémuram! — de csak úgy szeretném ejteni, hogy első feleségemnek még mind tartott ruháit ne kellene igazítani.

A költő Magyarországon.

A költőnek állapotja terhes;

Tán ezért mind oly sohajtozó.

Egy személyben: *kántor és tanító,*

S néha mellé — még *harangozó.*

Fényes egyház pitvarát tapodja.

A hon ez; de nem sokat fizet.

Tenger a bor nála — *költeményben,*

Élte *próza*; hát iszik vizet!

Éjjelekkel társalog egyébként,

Étke is hát, nem lehet kemény;

A dicsőség lágy mannája mind az,

Melylyel untig tartja a remény.

És ez aztán így megy évről évre,

Egy tegnaptól másik holnapig;

Míg ez égi *finom* eledeltől

Végezetre álla felkopik. *Vidorházi.*

Melyik az én arcképem?

Egy fiatal arszlán lephotographiroztatta magát egy vándor némettől; hogy pedig kedvencz kutyájának is örökítse a képét, levétette azt is egy másik példányban.

A képek elkészültek ugyan bámulatos rövid idő alatt, de minthogy a levételkor az idő kedvezőtlen volt, egy kevésbé homályos volt mind a két kép.

Az arszlán nézegeti egy darabig a képeket, hol az egyiket hol a másikat, végre megszólítja a photographust:

— Hát mondja meg ön nekem, hogy e közül a két kép közül tulajdonképen „melyik az enyém, s melyik a vizslámé?”

Uder Jankó.

Halat evett böjtös napon a falusi compossessor, ki is lakik vala Magyarországnak azon vidékén, hol a szép szittya nyelv helyett Szwatopluk ivadékaiknak nyelvfi-czamitó beszéde divatozik. Evés közben valamiképp letalált nyelni a hallal együtt egy szálkát is, mire fuldokolva kiált körülte forgolódo inasára „uder Jankó“ (üss Jankó) mire ez is tőle kitelhető erővel jókat vagdal ura hátára, mely műtétel következtében ez szerencsésen meg is szabadul a torka csiklandozta szálkától. Darab idő múlva az öreg úr látogatáson lévén, ebéd felett ismét halat ettek. Ekkor eszébe jutván multkori esete, beszéli miképp szabadította őt meg inasa pár ütleggel a szálkától. Az inas, minthogy magyarul ment a beszéd, nem értett abból semmit, csak midőn ura e szavakat mondá „uder Jankó“, azt hívén, hogy ismét segítségére van szükség, kapja magát, urához ugrik, s elkezdi amúgy istenigazában döngönyözni ökleivel urának háta közepét annak nem csekély bosszujára s a többiek nagy mulattatására.

Lutheránus voltam.

— Micsoda vallásu, kend? — kérdi egy paraszt a másiktól.

— Hát lutheránus voltam *mig győztem*, de mióta megöregedtem csak kálvinista vagyok. (Ugyanis messze levén az evangélikus templom, öregségére már nem birt odáig gyalogolni, csak a közelebb eső reformátusba járt.)

Napóra holdvilágnál.

Silbakon állt éjjel a hajdú, szerette volna tudni hány az óra, hogy közel van-e már felváltatásának ideje. Egyszer csak előkiáltja egy pajtását:

— Hozz csak egy lámpást, hadd nézem meg a *napórán* az időt, mert a sötétben nem tudom kivenni.

A magyar kávé.*)

Bizonyos ügyben Aradra kellett utaznom, bizony karácsony tájban pedig már igen kiméretlenül szokott a hideg bánni azon halandóval, ki kénytelen házi tüzhelyét elhagyni.

En nekem, ha csak per pedes apostolorum gyalog nem akartam megtenni ezen utat, fuvarost kellett fogadnom; találtam is egy aradi oláhot, kinek már két passagierja levén, tüstént indult. A két utitárs bizonyos sószállító tiszték, becsületes német sógorok voltak erdélyből; mint mondtam iszonyu hideg volt, én birkabőrből készült szegedi bundámba csak kiálltam valahogy, de utitársaimnak bizony nem lehetett melegük, mert fogaik úgy kerepeltek, mint nagypénteken a toronyban szokás, de azon reményben, hogy estére jó meleg szobánk lesz, csak türtek; azonban a nap rövidege végett nem érhetünk Pétskára, hová szándékozánk éjszakára, hanem egy útban eső csárdába kénytetéink meghálni. Reggelre kelvén az idő, társaim kávéért kértek, de csárdásunk a legjobb akarat mellett sem adhatott azon egyszerű okból, hogy: „ubi non est — ott ne keress“.

Társaimat igen leverte ezen hír, elhatározták, hogy egy tapodtat sem mennek míg az idő valamit nem enyhül, vagy pedig kávéval jól nem laknak; mit volt mit tennem, minthogy a többség határoz, s ennél fogva énnekem rostokolni kellett volna akaratom ellen; hogy ezt kikerüljem, cselhez folyamodtam.

— Uraim, én tudnék önöknek kávéval szolgálni, ha szívesen veszik.

— Kérjük, nagyon szépen kérjük — vágta szavamba egyszerre.

— Hanem magyaros kávé lesz, megmondom előre.

— Mindegy, akár magyar, akár német, gondoljuk nem oly nagy a különbség.

— Majd meglássuk.

A csárdásnéval előkeresttem egy két itezés fazékat, tele töltöttem jóféle vörös gyoroki borral, aztán tüzhöz tevém, felforraltam, bele borsot, és hogy a hatás annál bizonyosabb legyen, jó adag törött paprikát, aztán három részre osztván, bevitettem elejük, miután a bele kívántató cukrot hozzá tettem, mondtam nekik, hogy: tessék. Persze embereim ilyen kávéért soha sem láttak, csak kerülgették mint macska a forró kását, csak félve nyultak hozzá; de miután látták, hogy én komolyan hozzá látok, felvette egyik a kanalát és egy kalánnal hirtelen bekapott: de erre, mintha gálvánütés érte volna felugrott, s elkezdett idestova szaladgálni a szobában, forgatva a szeméit. Később daczára az első ijedelemnek, nehezen bár, de mégis elköltötték, hanem

*) Utasítás azon időkre, ha nagyon drága találna lenni a kávé. Szerk.

szüresülés közben egyenkint hányták le magukról a felső öltönyöket, úgy tüzelte őket a jó bor, borssal és paprikával egyetemben. Hanem ki is állták aztán a hideget, még daloltak is, holott előtte való napon még csak szavokat se vehettem. — Ilyen hatása van a magyar kávének.

Borkoresolyák.

A napokban láttam valamit, a mit még soha sem látott emberszem ez előtt, tudnillik két *frakkot egy emberen*. Ez már csak jó jelenség.

Az utóbbi időben X—nő asszonynak hirtelen Pestre kelletvén utaznia s így nem lévén ideje, hogy rendes útlevelet szerezhessen, elküldte a v—nyi jegyzőhöz P-hez s kérete egy kis bizonyítványt, a bizonyítvány szórul szóra következőleg hangzék:

— Ezennel bizonyítom, hogy ő nagysága utazik, forsponton, saját előfogatos 4 lován, a vasúton, ezzel csokolom úri nagy kezeit,
alázsolgája
P... jegyző.

Egy katona és egy cigány gyalogosan utaztak együtt; útközben találtak egy pénztárczát tele pénzzel, mind a ketten egyszerre látták meg.

Mond a katona: — ezen cigány egyformán osztozunk, mert együtt találtuk.

De a more nem állt rá, hanem ő mind szerette volna.

— Nem úgy hát katona uram, a ki legnagyobb tud hazsunni, azsi legyen a pinzs mind.

— No nem bánom — válaszol a katona, — kezd el tehát te more.

— Azs in apám olyan gazsdag ember vút, hogy gulyálya meg minesse vút.

Mond a katona — az mind meglehetett.

— Ostán nagy kádakkal vút a tej, ostán abból olyan nagy sajtokat csináltunk, mint egy malumki.

— Az is mind megtörténhetett — mond a katona.

Végre a cigány kifogyott mindenből, a katonán volt a sor.

— Hej more, az én apám nagyon szegény ember volt! nem volt egyebe egy lovánál, de ez olyan ló volt, hogy minden esztendőben megellett, egyikben csikót, a másiban cigányt.

— Nem igazs, hazuts, — kiált közbe a cigány.

Persze, hogy aztán a katonáé lett a pénz, mert a cigány meghazudtolta.

Szerkesztői sub rosa.

— Eszlár küldeményeit később használandjuk. Czerko Gyuró meséi lajstromoztattak. Garabonczás diák kívánsága szerint törtenik. Schaye Blau küldeményein lesz egy kis rebach. Avasi nem

adható. Sz. T. adomái jók. Sályba. A küldeményt vettük és felhasználjuk. Csirke F. Ó nincs hát senki? — Ó nincs benn semmi. X + O. használható.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)